

متن پرسش

سلام علیکم: علامه طباطبایی در تفسیر آیات «وَ اذْکُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَ خِيفَةً وَ دُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَ الْأَصَالِ وَ لَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ (۲۰۵) إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَ يُسَبِّحُونَهُ وَ لَهُ يَسْجُدُونَ (۲۰۶)» سوره اعراف می فرمایند: ... از آیه ظاهر می شود که قرب به خدا تنها به وسیله یاد و ذکر او حاصل می شود، و به وسیله ذکر است که حجابهای حائل میان او و بنده اش بر طرف می گردد. ۱. آیا به نظر شما این نتیجه علامه درباره اثر ذکر اغراق آمیز نیست؟ ۲. آیا در قرآن کریم آیه صریح تری از این آیات داریم که به این موضوع اشاره کند که ذکر عامل تقرب انسان به سوی خداست یا اینکه ذکر عامل رفع حجب است یا اینکه ذکر عامل اصلاح نفس است؟ ۳. در روایات چطور؛ آیا روایات صریحی در این زمینه داریم؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: یاد پروردگار به معنای توجه حضوری به حضرت حق است به طوری که انسان، حضور مطلق حق را احساس کند نه آن که بداند و در مقابل عظمت آن حضور، خاضع و خاشع باشد و حقیقتاً این، بهترین راه تقرب به حضرت حق است. می ماند که مقدمات چشمپوشی از دنیا و لوازم دنیایی از جمله مقدمات آن است. موفق باشید